Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

Râuri de sânge mucenicesc au brăzdat calea spre biruinţă a Evangherliei lui Isus Hristos, vreme de aproape trei secole.

Răspântiile drumurilor apăreau, în timpul persecuţiilor împăraţilor păgâni, înflăcărate de rugurile aprinse, ca să ardă de vii pe cei ce nu aveau altă vină decât hotărârea eroică de a mărturisi fără teamă că sunt creştini şi de a pecetlui cu sângele lor această mărturisire. Amintirea mucenicilor, Biserica o perpetuează cu evlavie şi recunoştinţă sfântă, împodobind fiecare zi din calendarul creştin cu pomenirea unui sau multor nume de mucenici.

Sfântul Gheorghe – pictură pe lemn, Maramureş, sec. al XVIII-lea

Între aceştia se află la loc de cinste Sfântul şi Marele Mucenic GHEORGHE, purtătorul de biruinţă pe care Biserica îl pomeneşte în fiecare an, în ziua de 23 aprilie. Acesta a trăit pe vremea împăratului Diocleţian, pe anul 300 după Hristos în cetatea Lidia Palestinei. Rămas orfan de tată, din tinereţe a avut parte de o aleasă educaţie şi îngrijire, mama lui fiind o înţeleaptă femeie creştină, care a ştiut sădi în sufletul fiului său pornirea spre cele mai frumoase virtuţi creştine.

Îmbrăţişând cariera militară, Gheorghe s-a distins încă din tinereţe prin bărbăţie şi vitejie, încât i s-a dat numele de „purtător de biruinţă".

La început mărturisea pe Hristos numai în taina inimii.

Dar când împăratul Diocleţian, acest înfricoşător sorbitor de sânge creştin, îl cheamă la sfat împreună cu cei mai de seamă sfetnici ai săi, ca să afle cum ar putea stârpi din cuprinsul împărăţiei, sămânţa închinătorilor lui Hristos, Gheorghe a avut îndrăzneala bărbătească să apere fără şovăire şi cu toată puterea sufletului credinţa în Hristos.

Împăratul Diocleţian îl aruncă atunci în temniţă, supunându-l unor groaznice chinuri şi torturi, neînţelese de mintea omenească, în speranţa că astfel îl va îndupleca pe Gheorghe să se lepede de Hristos şi învăţătura lui, dar tiranul s-a înşelat amarnic. Scoţându-l din temniţă, împăratul l-a dus cu sine într-o capişte idolească şi i-a poruncit să se roage în faţa statuiei lui Apollo. S-a rugat Gheorghe cu toată căldura sufletului, nu însă idolului făcut de mâini omeneşti, ci lui Dumnezeu cel adevărat încât rugăciunea lui a făcut ca idolii să cadă zdrobiţi la pământ.

Vestea despre minunea aceasta, răspândindu-se repede, a îndemnat şi pe Alexandra – soţia lui Diocleţian să-şi mărturisească pe faţă credinţa în Isus Hristos. Aceasta alergând la locul, unde pătimea Gheorghe şi închinându-se Domnului a strigat din adâncul inimii: „Doamne Dumnezeul lui Gheorghe ajută-mi, că tu eşti singurul Dumnezeu Atotputernic".

Înfuriat peste măsură de această întâmplare, Diocleţian a dat ordin să li se taie capetele, atât împărătesei, cât şi purtătorului de biruinţă, Gheorghe. În drum spre locul osândei împărăteasa se sfârşi de durere, iar Mucenicul Gheorghe a fost decapitat.

În biserica creştină, chipul Sfântului Gheorghe este zugrăvit ca tânăr militar, călare pe un cal, călcând peste un balaur, pe care îl străpunge cu suliţa. Este tocmai fapta vitejească, pe care Gheorghe o săvârşise în Capadocia, omorând balaurul ce chinuia cetatea de multă vreme şi căruia i se da spre mâncare în fiecare zi câte un copil. Chiar şi fiicei împăratului îi venise rândul, spre a fi jertfită fiarei.

Sfântul şi Marele mucenic Gheorghe a fost şi este foarte respectat în Biserica neamului nostru, fiindu-i închinate o mulţime de biserici şi tot atâtea credincioşi cei poartă numele.

Ştefan cel Mare, domnul Moldovei, avea pe steagurile sale ca emblemă de luptă chipul Sfântului Gheorghe, iar regimentele de ostaşi români au ca patron până astăzi pe acest mare mucenic şi purtător de biruinţă, Sfântul Gheorghe.

Sfântul Gheorghe este numit în evlavia noastră creştină şi „primăvara duhovnicească" pentru că prin el s-a întărit mult creştinismul şi l-a reînnoit ca o primăvară. Pentru acesta Biserica Ortodoxă cântă neîncetat: „veniţi toţi să prăznuim luminată prăznuire a mucenicului Gheorghe şi să-l încununăm cu flori de primăvară pe cel ce este nebiruit!"

PROTOPOP,
Pr. Alexandru HOTĂRAN